

Bratia a sestry v našom Pánovi Ježišovi Kristovi!

BarryNeilKaufman napísal knihu o tom, čo prežíval, keď jeho otec zomieral. Kniha má názov: „Nič neľutujeme“. V tejto knihe je tento citát: „Smrteľná choroba poskytla mne a môjmu otcovi príležitosť nájsť si cestu späť k sebe. Celé desaťročia konfliktu sme strávili v snahe napraviť vzťah, ktorý už nikto z nás nepovažoval za možný. Bol možný. Naučil som sa akýmsi hlbším spôsobom – nikdy sa nevzdávať. Nemusíme to vzdávať u našich rodičov, ani u nás. Môžeme sa naučiť povzniesť vysoko nad naše túžby po uznaní, odobrení, či dokonca po zhode s našimi otcami a matkami a možno dokážeme uchopiť ten drahokam styčnej plochy krajšie, než sme si vôbec dokázali predstaviť.“

Tento citát povzbudzuje k odvahe napraviť to, čo sa nám zdá byť nenapraviteľné. Tento citát napomína tých, ktorí nemajú chuť napraviť to, čo je pokazené, aby si tú chuť našli.

Tiež tento citát hovorí o konfliktoch a problémoch, ktoré sú vo vzťahoch medzi otcom a deťmi. Tých konfliktov a problémov je veľké množstvo... Uvažujme o nich!

Jedna z príčin pramení v premrhanom čase po práci. Po práci prichádza unavený otec domov. Kvôli únave nie je toľko síl hneď niečo plnohodnotné robiť. Obrovským zabíjakom času vtedy sa môže stať pozeralie televízneho programu. Hranica medzi časom, kedy človek ešte chce vypnúť z myšlienok na prácu a kedy sa už zapozerala do niečoho, čo ho v podstate až tak nezaujíma, ale o čase, sa dá ľahko prekročiť. Ale táto strata času je veľmi zlá, pretože je to strata času na úkor súdržnosti rodinného spoločenstva.

Problémom môže byť aj falošný obraz o otcovi, ktorý nemusí byť zapríčinení jeho vinnou. Bez toho, aby o tom matka hlbšie premýšľala, hovorí svojim deťom, aký je otec v poznámkach počas dňa. Deti veria tomu, že ich otec je lenivý, pretože počujú, že „On nikdy doma nič neurobí.“ Otec bude hlúpy v ich predstavách, pretože deti počujú, že „On tomu nerozumie.“ Otec je neúspešný, pretože počujú, že „Nezrobí veľa peňazí“. A hoci je otec neprítomný, stále môže ešte slúžiť ako strašiak. Aký iný dojem môže byť z poznámky: „Počkaj až sa otec vráti.“ A keď je otec konečne doma, deti v ňom vidia muža, ktorého im opísala matka. Môže to byť problém, ale nemusí to byť až taká tragédia. Ak s deťmi otec niečo užitočné spraví v domácnosti, v tom momente vymaže posolstvo týchto poznámok veľmi rýchlo.

Ďalším problémom pre otcovstvo je zlý príklad a zlý vzorec správania, ktorý preberáme po svojich rodičoch. Počul som už niekoľkokrát túto vetu od detí v rôznych drobných obmenách: „Keď vyrastiem nespravím takú chybu, akú robili moji rodičia.“ Ale koľkí z tých, ktorí sitak povedali, presne takú chybu aj spravili?!

Vo vzťahu rodič a dieťa každý príklad a aj zlý príklad sa veľmi ľahko napodobňuje. Toto sa stalo a je to opísané aj v Biblickom príbehu, kde hlavnou postavou je Jákob.

Jákobov otec Izák vo všetkom preferoval Ezáva Jákobovho brata. Jákob bol pre Izáka len „domased“ a „mamkina sukňa“. Ale prvorođený syn Ezav bol silný a šikovný.

Akokoľvek preferovanie v rodine nie je dobré. Ale sám Jákob urobil podobnú chybu ako jeho otec Izák, keď uprednostnil viac svojho syna Jozefa ako ostatných synov. Došlo to až tak ďaleko, že bratia sa zbavili Jozefa, pretože sa necítili byť milovaní a otcom prijatí.

Čo sa nepáčilo na rodičoch, alebo starých rodičov to sa znovu žiaľ opakuje. Ale ak sa tak deje, tak sa nevyhovárať na zlý príklad, pretože modelom správania pre kresťanaje Ježiš Kristus. On je náš život a Jeho nasledujeme, aby sme, ak sme otcami, boli dobrými otcami.

Dobří otcovia sú vzorom, s ktorým sa najmä chlapci môžu ľahko identifikovať. Je úžasné, ak deti majú pri sebe otca, ktorý má jasnú predstavu o živote a žije zmysluplne. Jeho prítomnosť je dôležitá pre správne chápanie pravidiel a noriem. Ak chýba vplyv otca, potom si deti môžu ľahko dovoliť veľmi veľa, lebo mama všetko odpustí. Ak aj mama neodpustí, nemá silu, aby dostatočne potrestala. Ak chýba vplyv otca, ktorý by mal učiť dodržiavať Božie prikázania a aj iné normy, potom mnoho detí rastie ako divorastúci krík. A nielen to, že si takéto dieťa dovoľí veľa, ale ak aj otca malo, alebo otec stále existuje, tak ešte aj v tom zlom ho bude napodobňovať. Takéto dieťa je žiaľ svedectvom zlyhajúcej otcovskej výchovy.

Milí muži, ktorí ste dostali poverenie od Pána Boha byť otcami!

Stará zmluva hovorí jednoznačne, že vychovávať svoje deti ku viere majú hlavne muži. Božie slovo otcom hovorí: „**Milovať budeš Hospodina, svojho Boha, celým srdcom, celou dušou a celou silou. Slová, ktoré ti dnes prikazujem, budú v tvojom srdci. Budeš ich vštepovať svojim synom a budeš hovoriť o nich, či budeš sedieť vo svojom dome, či budeš kráčať cestou, či budeš líhať alebo vstávať.**“ (5.Moj. 6:5 – 7)

Ale tento príkaz sa naplno nerealizuje! Dokonca ani pri *velikánoch* vierysa toto nedialo. K tomu uvediem tento príklad.

Otca všetkých veriacich Abraháma – Abráma Pán Boh takto oslovil: „A Hospodin riekol Abramovi: „Vyjdi zo svojej zeme a zo svojho príbuzenstva i z domu svojho otca a id' do zeme, ktorú ti ukážem. A učiním ťa veľkým národom a požeňm ťa a zvelebím tvoje meno, a budeš požeňnaním.“ (1.Mojžišova 12 : 1 - 2)

Pán Boh taktopo prvýkrát oslovil Abraháma, ale hneď napadne otázka: A nevedel Abrahám o Bohu aj predtým? Nie, žiaľ nevedel. Príbeh viery, ktorý začal už pri Adamovi nepokračoval ďalej jasne a víťazne. Dokonca nepokračoval ani pri Noachovi – Noemovi na 100%.

Adam síce videl Pána Boha tvárou v tvár. Toto povedomie si zachoval, ale nemáme nejakú jasnú zmienku o tom, že by toto svedectvo dával ďalej. Až príchodom Enóša sa začalo vzývať meno Hospodinovo, teda o jednu generáciu neskôr. (1. Moj 4,26).

Ani tí, ktorí sa narodili veriacim rodičom, nebudú hneď automaticky veriaci. Viera sa nestáva hneď osobným vlastníctvom iba tým, že sa človek narodí do veriacej rodiny. Ale ak rodič nezačne svoju výchovu už tým, že sa pomodlí rodina pri rodinnom stole, že ide do kostola, alebonaopak že neberie meno Božie nadarmo, tak sa dieťa k žiadnej zmienke o Bohu nedostane.

Vplyv rodičovej výchovy je veľmi veľký. Neveriaci rodičia majú spravidla neveriace deti. A je to veľká Božia milosť, ak človek z neveriacej rodiny uverí.

Samozrejme, že za nikoho nemôžeme veriť. Nemôže veriť ani za svoje deti. Každého človeka Pán Boh svojim spôsobom oslovuje, ako oslovil Abraháma a každý sa rozhoduje sám za seba. Ale nemôžeme sa vyvliecť zo zodpovednosti, že o Bohu nebudeme svedčiť svojim deťom. Život rodiča by mal byť smerovníkom k Pánu Bohu a či po ukázanej ceste pôjde jeho dieťa, to už je na samotnom dieťati.

Milý brat, sestra v Pánovi!

Je dobré, že máme deň otcov, je to deň, ktorý pripomína otcom ich zodpovednosť za výchovu. A ak sú veriaci, tak aj zanáboženskú výchovu. Ale je to deň, ktorí aj nám všetkým pripomína, aby sme vyslovili svojim otcom poďakovanie. Zaslúžia si to!

Ak tak spravíte, tak čítanie tejto kázne splnilo účel!

Amen